

Børne Blad

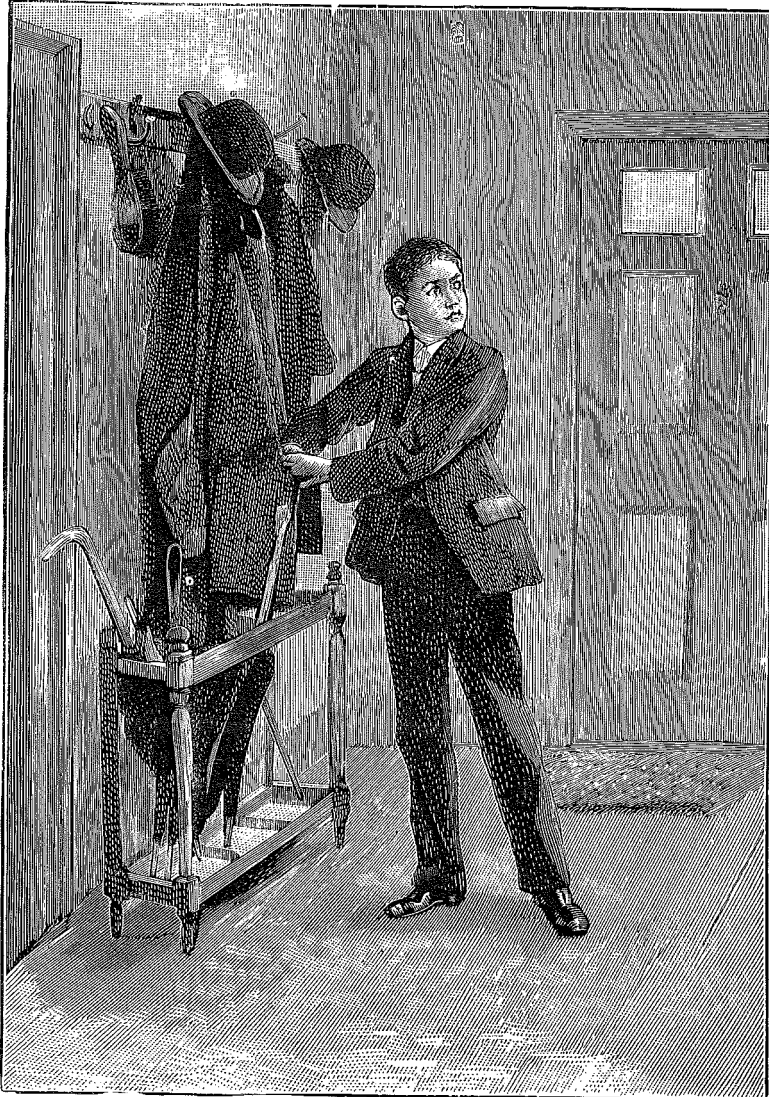

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 48.

1ste december 1895.

21de aarg.

Et cigarthveri.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstuid. I pakker til en adresse paa over 5 ekspir. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspir. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Anden aargang.

Ehvoqfyrrethvede lekke.

Den anden artikel.

VI. Kristi ophjælsesstand.

C. Kristi gjentkomst til dommen.

ABC-klassen: Ap. Gj. 10, 42: Han er den af Gud bestemte dommer over levende og døde.

Katekismus-klassen: Samme som ovenfor og Mark. 13, 32: Om den dag og den time ved ingen, hværken englene, som er i himlene, ikke heller Sønnen, uden Faderen alene.

Forklærings-klassen: Samme som ovenfor, 2 Kor. 5, 10 (Sp. 357) og Joh. 12, 48 (Sp. 359).

Wink.

„Hvorfra han skal igjensomme for at dømme levende og døde.“
(Englens udsagn ved himmelfarten, Bbh. 98; domshandlingen, Matt. 25, 34-41)

— Kristus, som skal dømmes os, har Guds alvidenhed og upartiskhed, og samtidig en brodersønne medfølelse.

— Den samme Jesus skal komme igjen, som er faren op til himmelen. De ugudelige skal da med skræk i ham gjentkende den herlige bebens herre, som de her forkastede og forskæfede. Men for de troende skal han være som en broder, der i et fremmed land har opnaaet ære og rigdom, og som nu kommer tilbage for at hente sine fattige søfende derhen, hvor de i hans hus og ved hans bord skal glemme sin forrige nød og evig glæde sig i hans Kjærlighed.

— En hebensf konge i Bulgarien, ved navn Bogaris, bad engang den gudfrugtige Methodius, som var en udmerket maler, at male et rigtig forførdeligt billede, et billede, som kunde bringe enhver, der saa det, til at skjælve. Methodius malede da et billede af dommedag og bragte det til ham. Da Bogaris så det og så høre, hvad det betød, blev han, som før havde været en trodsig og grufom friger, saa greben, at han

selv begyndte at skjælve, begjærede daab og omvendte sig fra hebensdommen til kristentroen.

— „Den ene dag“, siger Augustin, „har Gud skiftet for os, forat vi skal agte paa hver dag.“

— En fyrste, der havde et lystigt menneffe om sig som hofnar, gav denne en kunstig udskaaret stof med den befaling at bære den, saalænge indtil han fandt en, som var naragtigere end han selv. Da fyrsten nogen tid efter blev dødsfald, kom ogsaa narren hen til hans seng. Fyrsten fortalte ham om sin farlige tilstand og sagde, at han snart maatte fare herfra. Narren begyndte at græde og spurgte: „Hvor vil du da hen?“ „Til en anden verden“, svare fyrsten. „Naar kommer du tilbage? Kommer du maasse om en maaned?“ „Nei.“ „Maasse om et aar?“ „Al nei!“ „Om mange aar da?“ „Al, aldrig mer, aldrig mer.“ „Aldrig mer? Har du da sørget for at faa et godt opholdssted i den anden verden, siden du skal blive der saa længe?“ „Al nei, heller ikke det.“ „Hvad for noget?“ sagde narren, „du skal til en anden verden og kommer aldrig mer igjen og har dog ikke sørget for at faa det godt derhenne? — nu, saa skal du tage min stof; tag den bare, for saa stor nar har jeg aldrig set.“

— Der kom engang en vacker yngling ilende til en gammel, from mand og raabte: „Glæd dig med mig, min fader! Endelig har min onkel givet sit samtykke; nu kan jeg komme til højskolen og blive en retskærd; nu er min lykkelig gjort!“ „Godt min søn“, svare den gamle; „nu vil du da begynde at læse flittig, dog — hvad saa?“ „Efter tre aar har jeg bestaaet min examen, og jeg vil da med ære forlade højskolen og tiltræde mit kald.“ „Dg saa?“ „Saa vil jeg ikke lade det mangle paa flid og samvittighedsfuldhed; man vil tale om mig vidt og bredt, og alle folk, fornemme og ringe, vil opsjæge mig og skænke mig sin tillid.“ „Dg saa?“ „Saa vil jeg spare sammen og blive en velstandsmand; jeg vil tage mig en retskaffen hustru og sætte fod under eget bord.“ „Dg saa?“ „Saa vil jeg opdrage mine børn, at de kan blive til noget, enhver det, hvortil han har gaver, og de vil stikke sig vel og træde i sin faders fodspor.“ „Dg saa?“ „Saa vil jeg tage hvile og glæde mig i mine børns lykkelig, nyde deres Kjærlighed og have en lykkelig alderdom.“ „Dg saa?“ „Saa — ja — man kan jo ikke blive paa jorden til evig tid, og om man kunde det, vilde det ikke engang være godt, — saa — ja, da vil jeg — maa jeg dø.“ „Dg saa?“ raabte den gamle igjen, tog begge hænder og saa ham i øinene. „Min søn: Dg saa?“ Da blegnede den glade yngling og begyndte at hæve, og taarerne brød frem. „Tak, min fader“, sagde han endelig, „jeg havde glemt hovedsagen, at det er menneskene bestiftet engang at dø, og derefter dommen. Men fra idag skal jeg indrette mig anderledes.“

Lessons for the Sunday School.

SECOND YEAR.

Forty-seventh Lesson.

THE SECOND ARTICLE.

VI. The Exaltation of Christ.

C. His Coming to Judgment.

ABC Class: Acts 10, 42: He is ordained of God to be the Judge of quick and dead.

Catechism Class: Same as above, and Marc. 13, 32: Of that day and that hour knoweth no man, no, not the angels which are in heaven, neither the Son, but the Father.

Explanation Class: Same as above, 2 Cor. 5, 10 (Qu. 357), and John 12, 48 (Qu. 359).

SUGGESTIONS.

"From thence he shall come to judge the quick and the dead."

(The angels' announcement at the Ascension, B. H. 98; the Judgement, Matt. 25, 34-41)

— The final judgement is not to make our destiny, but to manifest it.

— Chrysostom says: The present state is merely a theatrical show; the business of men a play; wealth and poverty, the ruler and the ruled, and such things are theatrical representations. But when this day shall have passed, then the theatre will be closed, and the masks thrown off. Then each one shall be tried and his works — not each one and his wealth; not each one and his office; not each one and his dignity; not each one and his power; but each one and his works!

— Though no man can be saved by his works, every man shall be judged according to his works. If he have believed in Christ — and this is the single mode of salvation — the sincerity of his faith will be proved by his works; and therefore in being appointed to everlasting life he will be judged by his works. If he have not relied on the merits of the Savior, the want of faith will be evidenced by want of good works; and therefore will he also, in being consigned to everlasting misery, be judged according to his works.

— A traveler crossed the frontier and had to pass the custom-house. The officer said to him: "Have you any contraband goods?" meaning goods which it is forbidden to import. He replied: "I do not think that I have." "That may all be true," said the officer; "but we can not permit you to pass without examination." The examination over, the traveler addressed the officer, saying: "Gentleman, will you allow me to tell you what thoughts this examination has

awakened in my mind? We are all travelers to an eternal kingdom, into which we cannot take any contraband goods. By these forbidden things I mean unbelief, selfishness, anger, pride, lying, covetousness, and similar offences which are hateful in the sight of God. For all these every man who passes the boundry of the grave is searched far more strictly than you have searched me. God is the great Searcher of all hearts; from him nothing is hid; and in that country, as in this, every forbidden article subjects a man to punishment."

— In a certain famous ancient story a man is shown a number of trees, all which, while it is winter, are alike without their leaves and therefore seem to him all alike dead; and he is told that as the dry and the green trees are not easily distinguishable from one another in the winter, while all are alike leafless and bare, so neither in the present age are the just from sinners. The second time he is shown the trees, but now some of them are putting forth leaves, while others are still remaining bare. Thus, he is told, shall it be in the future age which for the just shall be a summer, and they shall be declared openly, as their hidden life shall then manifest itself; but for the sinners it shall still be winter, and they, remaining without leaf or fruit, shall as dry wood be cut down for the burning.

— The coming to judgement of Christ will be as the springing of a mine. There is a moment of deep suspense, after the match has been applied to the fuse which is to fire the train. Men stand at a distance and hold their breath. There is nothing seen, but a thin, small column of white smoke, rising fainter, and fainter, till it seems to die away. Then men breathe again; and the inexperienced soldier would approach the place thinking the thing has been a failure. It is only faith in the experience of the commander, or the veterans, which keeps men from hurrying to the spot again — till just when expectation has begun to die away, the low, deep thunder sends up the column of earth majestically to heaven, and all that was on it comes crushing down again in its far circle, shattered and blackened with the blast. — It is so with the world. By God's Word the world is doomed. The moment of suspense is past, the first centuries in which men expected the convulsions to take place at once; for even the apostles were looking for it in their life-time. We have fallen upon days of unbelief. There are no signs of ruin yet. People tread upon it like a solid thing to remain so forever. There is nothing against that but a few words in a printed book. But the world is mined, and the spark has fallen; and just at the moment when security is at its height, the "heavens shall pass away with a great noise, and the elements shall melt with fervent heat," and the feet of the Avenger shall stand on the earth.

Marias julegave.

vor Ihs og lokkende er ikke juleaftens morgen! Naar undtages selve julekvelden findes der vel ikke for de smaa nogen skjønnere stund. Med hvilken underlig følelse er det ikke man vaagner om morgenen, hvorledes slaar ikke hjertet af længsel og forventning efter de herligheder, som snart skal aabenbares!

Er det muligt, at der nogensteds kan være andet end glæde og jubel denne morgen? Der borte i det store hus i en af byens udkanter sidder to smaapiger og arbejder flittig; i deres ansigter kan man se spor af glæde og forventning. Det lille værelse er hyggelig, men simpelt møbleret, man finder intet derinde, som minder om jul, ingen duft af deilige æbler eller nybagte kager, som andensteds er saa uadskillelig fra julen.

Den ælste af de to, en fjortenaarsgammel pige, sad dybt høiet over et fint haandarbejde. Hun var saa flittig, at hun neppe havde tid til at kaste et blik paa sin yngre søster, der sad paa den anden side af bordet og tegnede paa et vinterlandskab; denne var en liden pige med røde kinder og en ualmindelig lang haarflette, der hang langt ned over ryggen paa hende. De skjelmisse smilehuller i kinderne tydede paa, at hun under almindelig omstændigheder var en munter, fornøiet liden pige; men i dette sieblit var der taarer i hendes øiene. Hun tegnede med feberagtig hast nogle streger, for straks efter atter at stryge dem ud med sit viskælæder, og hendes utaalmodighed bidrog just ikke til at gjøre det mislykkede kunstverk bedre.

"Nei", mumlede hun, "jeg faar det ikke til." Hun sprang op, gjorde et utaalmodigt kast med hovedet, og i næste sieblit laa hendes tegning i den brændende kaffeløvn.

En gammel lurvet hund, som havde ligget foran ovnen, sprang nu op, logrede med halen og stikkede den lille piges hænder, ligesom om den vilde vise sin deltagelse. Da begyndte hun at hulke høit, kastede sig ned paa gulvet og gjemte ansigtet i hundens lurvede pels. "Ja, Trolld, min gamle ven", hulkede hun, "vi kan ikke andet end græde begge to, for vi er saa græselig fattige og kan ikke berede et eneste menneske en smule glæde paa juleaften."

Den ældre søster havde forstrøkket reist sig op. "Hvad er det, du gjør, Maria?" spurgte hun og gif hen til hende. "Reis dig op igjen — hører du!"

"Jeg har kastet min tegning paa varmen. Den var saa slyg, at mama vist ikke vilde blive glad i den."

"Men hvorledes kunde du finde paa at brænde den op? Jeg er nu færdig med mit arbejde og kunde have hjulpet dig lidt."

"Jafaa, du tror, at jeg vilde have ros for, hvad du har gjort? Nei, Anna, det vil jeg ikke. O, hvor jeg skulde ønske, at juleaften var godt og vel over."

"Hvorledes kan du snakke saaledes, Maria?"

Den lille pige slog noget skamfuld øienene ned. "For jeg har altid glædet mig saa usigelig til den dagen", sagde hun sagte. "Hvor anderledes var det ikke for et aar siden — jeg mindes det endnu, som om det var igaar."

"Ja, Maria, da havde vi endnu den kjære papa hos os."

"Og jeg husker saa godt, hvorledes jeg var ude i byen med ham for at kjøbe julegaver. Du kan vist ikke bære det altsammen", sagde han, idet han lagde den ene pakke efter den anden paa mig. Na jo', svarte jeg, hæng bare en pakke paa hver finger, det vil blive saa morsomt", og saa husker jeg, hvorledes jeg kjøbte papir og penne til ham, efterat jeg paa alle mulige maader havde søgt at faa ham ud af butikken. Og han gjorde sig saa ustyldig, som om han slet ikke forstod noget af det altsammen, og vi havde begge den største møie for at lade være at le."

Et smil hvilede et sieblit paa Marias læber, da hun fordybede sig i disse glade minder. Men saa kom hun pludselig ihu, hvor langt anderledes alting var blevet, og saa begyndte hun at hulke paany.

"Hys, hys, vi maa ikke græde", sagde Anna og søgte venlig at trøste sin søster, skjönt hun selv tørrede bort nogle taarer. "Vor elskede papa er hos Gud; men vi har jo endnu vor kjære, snilde mama hos os."

"Ja, vor kjære, snilde mama — ingen har saadan mama som vi!" raabte Maria, "jeg er saa bedrøbet over, at jeg ikke kan glæde hende paa en eneste maade idag; hun, som bare tænker paa os. Jeg skal fortælle dig noget, som jeg har seet, skjönt jeg egentlig ikke ved, om det er rigtigt, at jeg gjør det. Igaarafes da mama skulde gaa og

lægge sig, vaagnede jeg, og da hørte jeg hende tale med sig selv, saaledes som hun ofte pleier at gjøre, siden papa døde. Hun holdt sit lille guldur i haanden og trak det op. „Sidste gang!“ sagde hun, og saa strømmede taarerne ned over hendes kinder. Siden tog hun papas portræt ned af væggen og betragtede det længe. „Vær ikke vred paa mig, fordi jeg giver den første kjærlighebsgave fra mig og lader den komme i fremmedes hænder; jeg ved, at det ogsaa vilde have smertet dig, om vore børn imorgen ikke vilde have faaet en eneste julegave.“

„Åh, tænkte hun da virkelig paa at sælge sin klokke, den kjæreste erindring, hun har efter papa!“ udbrød Anna. „Bad du hende da ikke om at beholde den og isteden lade være at give os nogen julegave?“

„Jeg tænkte paa at gjøre det — jeg vilde meget hellere være uden julegave, men jeg — det var saa — jeg kunde ikke saa frem et eneste ord, jeg bare blev liggende og græde stille. Siden faldt mama paa knæ og bad halvhøit længe og hjertelig til Gud. O, du skalde have hørt, hvorledes hun bad, Anna! Og saa gik hun tilsæns. Jeg laa vaagen halve natten og tænkte paa, hvorledes jeg, straks morgenen kom, vilde bede hende om ikke at sælge klokken. Men saa sovne jeg og sov saa længe, at mama var gaaet ud, da jeg vaagnede.“

„Ja, hun vilde ikke vække dig; thi hun sagde, at hun havde hørt dig sukke og græde isøvne inat, stakkars lille Maria. Og nu kan vi ikke gjøre noget ved det, forstaar du; nu er det for sent. Lør nu taarerne bort, saa skal du saa være med til butikken, naar jeg sælger, hvad jeg har heklet. For de penge, vi faar derfor, skal vi gaa ud og kjøbe noget sammen til mama. Vil du ikke være med paa det lille søster?“

Men Maria rystede bedrøvet paa hovedet. „Tror du, jeg vil forære bort, hvad du har fortjent?“ sagde hun. „Hvorfor har ikke ogsaa jeg kunnet helle noget, som jeg kunde saa solgt? Na, jeg har desværre aldrig taalmodighed til at sidde stille saa længe, og saa bliver jeg altid saa sved paa hænderne og arbeidet skiddent.“

„Det gaar nok bedre, naar du bliver lidt ældre“, trøstede Anna. „Kom nu, saa skal vi skynde os at gaa, førend mama kommer hjem.“

Med et suk fulgte tilslut Maria søsterens

opfordring. Anna pakkede ind sit arbejde, og begge tog paa sig for at gaa ud. Hunden fulgte med sinene hver af deres beboegsler; nu sprang den op og logrede fornøjet med halen.

„Trolld“, sagde Maria og klappede den kjærlig henad ryggen, „du ved jo, at du ikke faar lov at til være med.“

Hunden saa bedrøvet op ad sin veninde og krøb atter hen til sin gamle plads ved kaffelovnen.

„Nu maa du være stille, mens vi er borte“, formanede den lille pige, „den gamle græne herre nedenunder kommer ellers og klager ober, at vi ikke har betalt husleien, og kanste vi tilslut maa flytte for din skyld.“

Da de to søstre kom ud paa gaden, blæste en skarp, kold vind imod dem. Sneen knirkede under deres fødder, og snefjellerne søg lige i ansigtet paa dem. Det var et ægte julebeir, men de to smaapiger frøs ikke; thi deres kaaber var vistnok gammeldags, men gode og varme og beskyttede dem godt mod kulden. De var snart fremme ved butikken, hvor Anna solgte, hvad hun havde arbeidet. Butikjomfruen roste hende for hendes arbejde og gav den af glæde rødmenende pige to dollars i betaling. Med et fornøjet tak forlod hun butikken og trak sin mindre søster efter sig. „Nu gaar vi til julebutikken“, sagde hun.

(Fortættes.)

200,000 Blomsterkort

med paatrykte bibelsprog, baade paa norsk og engelsk, til uddeling i søndagskoler osv. En mangfoldighed af forskellige mønstre og forskellige vers. Sorterede i dusinvis. Pris portofrit: 3, 4, 5, 7, 8, 10, 12, 13, 15, 20, 25, 30, 35, 40 og 50 cents pr. dusin.

LUTH. PUB. HOUSE,
Decorah, Iowa.

Julekort

med norske og engelske inskriptioner til 5, 7, 8, 10, 12, 15, 20 og 25 cents pr. stykke, portofrit.

LUTH. PUB. HOUSE,
Decorah, Iowa.

Et cigartyveri.

[Med billedc.]

Gamle bogholder Hansen blev en dag overrasket ved at faa en pakke med posten; det var noget, som ikke hændte ofte. Og pakken indeholdt en kasse med de nydeligste cigarer. Den gamle var en stor ynder af cigarer, og hans øine straaledede ved tanken paa den nydelse, cigarerne vilde skaffe ham.

Men øverst i cigarkassen laa et brev. Det var fra en yngre mand, der som stolegut havde boet i hans hus. Han fortalte i brevet, hvorledes han engang for mange aar siden havde stjaalet tre cigarer fra et etui, som havde ligget i bogholderens vaarfrakke. Siden havde han ikke kunnet faa fred eller ro for disse cigarer; de hvilede stadig trykkende paa hans samvittighed; han havde dog ikke været istand til at bekiende sandheden, skjønt han saa ofte havde ønsket det. Nu havde han ikke længer kunnet holde det ud, og idet han af hjertet bad om tilgivelse, haabede han, at den gamle, som han altid mindedes med kjærlighed, vilde modtage medfølgende kasse med cigarer som erstatning med renter for, hvad der engang var fra stjålet ham.

Der siges, at en eller anden synd, som hviler paa ens samvittighed, virker som et sandkorn i øiet. Sandheden heraf fik den unge mand tilfulde erfare.

En knappenaals historie.

A den bekjendte tyske familie Mathusius opbevares som familieeiendom en kostbar liden æske med en almindelig knappenaal i. Til denne naal knytter sig følgende historie:

I begyndelsen af vort aarhundrede under krigen med Frankrig vandrede en ung kjøbmand i Hamburg langs Elbens bred; han gik og tænkte paa, hvorledes det skulde lykkes ham at skabe sig en fremtid og komme frem i verden. Det var en mand med en bestemt vilje og en klar forstand; men én ting manglede han, og det var penge. Der laa netop paa havnen et skib, som var ladet

med tobak; søvandet var trængt ind, og ladningen havde taget en del skade, saa ingen vilde have den. Den var at faa for en billig pris og kunde maasse endnu bruges; men dertil krævedes penge. Den unge kjøbmand tager en rask beslutning og gaar ind til flere velstaaende kjendinge for om muligt at faa laant saa mange penge, at han kunde kjøbe ladningen; men overalt faar han „nei.“ Han bestemmer sig tilsidst til ogsaa at gjøre et forsøg hos en rigmand, der var bekjendt for sin yderliggaaende nøiagtighed — mange vilde kanske hellere tabe det smaalighed. Men ogsaa her faar han „nei.“ Ingen har lyst til at kaste sine penge ud af vinduet for aldrig mere at se dem igjen, og stort bedre mente man ikke det var at anbringe dem i den unge mands forehavende. Bedrøvet vilde han atter gaa sin vei. Paa dørtærstelen fik han se en knappenaal, som han bøjede sig og tog op. Da hørte han pludselig bag sig et „vent lidt!“ Rigmanden ønskede at tale med ham. „Den, som det lille vil ære, det større kan bære,“ sagde han, „den, der bøier sig efter en knappenaal, kan man betro det, som er mere værd. Her har De pengene!“ — Nu blev skibsladningen kjøbt, og mandens lykke var gjort. Da han døde, efterlod han sine børn fire betydelige godse og hvad der var endnu bedre — en rig stat af gudsfrøgt og kristendom.

Billedgaade.

Hvad hedder denne jæger?